

Copyright. Florina Rosu

De ce ?

De ce oare trebuie să fim oameni înainte de a fi sfinți ?
De ce oare nu putem trăi
într-o caldă colivie,
până creștem definitiv ?
De ce oare până atunci,
nu putem face
binele adevărat?
De ce oare...
Dar, cine știe răspunsul,
afară de El?

Crăciun

Crăciun alb coborînd pe norii pufosi
ai viselor boreale! Prunc micuț in iesle
stinghera,
Vis nascînd în inimi neștiutoare de
lumina...
Bun-venit micuței raze în lumea fostului
amurg
ce va trebui sa renască aurora...

Scurtă meditație

Tot astfel precum vinul,
Deși are în el
germenii oțetului,
Nu este totuși oțet,
Nici credința, deși pare uneori
lipsită de cunoaștere,
nu e tot una cu naivitatea.
Dimpotrivă, uneori ea chiar încearcă să
obțină vin din oțet!
Tot astfel precum un foc din depărtare,
oricât de măreț, nu dă lumină, și nici căldură,
Nici cunoașterea care nu e "aproape" de
inimă,
nu îi dă acesteea viața adevărată.

Dimpotrivă, cunoașterea numai, fără alt
"ingredient", poate chiar ucide!
Tot astfel precum râul
nu se mai întoarce la izvoare,
nici binele pe care nu l-am făcut, și totuși l-
am fi putut face,
nu se mai întoarce în viața noastră
sub forma de binecuvântari. Tot astfel
precum
sunetele unei viori în sala goală după ce
concertul a luat sfârșit, nu mai aduc bucurie
nimănui, nici regretele tardive,
nu mai aduc vreun folos
ființelor.

Ce putem înțelege de aici, noi, "jucării cu
durata limitată de funcționare"?
Măcar câteva lucruri:
să facem ceea ce putem face,
să dăruim ceea ce putem dărui,
să cunoaștem ceea ce putem cunoaște, să înțelegem
ceea ce putem înțelege, și, în final, să nu ne facem un
dușman din Timp,
care e singura noastră avere,
și unul dintre cei mai importanți stăpâni...

Lumină și întuneric

La început era întunericul,
se știe,
până ce El a zis:
"Lumină fie!"
Dar lumea începe mereu,
cu fiecare suflet
și cu fiecare respirație a Sa,
după cum rostesc
vechile Cărți...
De aceea e mai mereu întuneric!
Pentru că doar în momentul următor
El va zice:
"Lumină fie!"

Uimire

Cum crezi tu,
că te poți ascunde
de mine, ursule?
întreba zâmbind aurora boreală.
Cum crezi tu,
că eu nu te pot vedea?
întreba uimită albinuța, floarea din vitrina de
sticlă. Cum crezi tu, omule,
că Eu nu te văd?
Și, cum crezi tu, că alții nu te
văd...

Gând fugar

Picătura de rouă dalbă
alunecând
pe firul de iarbă,
mare grijă să aibă;
că de va cădea,
înapoi, drum nu va avea...

În camera ascunsă

În inimă, scrii
cu iarba zânelor
Se acoperă pagina
cu raza lunii...
Iar coperta,
mătase veche și nouă
visul o țese.
Nimic nu greu
în țara de nicăieri, atelierul
zeilor din caruselul luminii cu
douăsprezece petale...

Despre fructe

Pentru fruct, greu nu e
lovit să fie, scuturat, pe sus luat și în
cămară mutat.
Greu nu e
nici în întuneric a rodi deplin,
nici a rămâne singur fără un vecin.
Cel mai mare greu și chin,
este doar coaja a o lepăda, pentru a
rămâne fraged, în esența sa.
Dar coaja asta nu e doar o coajă,
e imaginea ce o prezintă spre a lumii
vrajă.
Și, mai este și un scut, față de al lumii
foșnet neîntrerupt.
E un punct al coacerii extreme,
când să își arate miezul nu se teme.
Și acest bun gând urmând,
Multe fructe nu o leapădă nicidecum.
Mult mai simplu este, și ușor,
coaja să o ții pentru decor.
Chiar de miezul înăuntru nu deplin
rodește,
cine caută desăvârșire? Doar un fruct
nebun, firește...

Viața

Viața poate fi
o saga,
sau un coșmar,
un vis de vară,
sau o călătorie la Polul Nord.
Dar, la urma-urmei, ea nu e decât
suma alegerilor noastre.
Prea simplu?
Poate! Dar, cele mai simple lucruri,
sunt și cele mai complexe...

A ști

Alergăm, ne zbatem,
creem, muncim, iubim,
și, făcând toate astea,
credem că știm...
Și deodată, ajunși la un capăt,
vedem că, de fapt, nu știm!
Sau, abia începem să știm...
Atât de mândri de știința noastră,
înțelegem că "a ști" e, de fapt,
un proces fără sfârșit...
Iar știința unei clipe,
devine balast pentru următoarea... Pentru că, de fapt,
cei care ne schimbăm și evoluăm suntem noi-înșine,
iar cunoașterile nu fac decât
să ne urmeze...
Cât de simple sunt lucrurile complicate,
atunci când înțelegi!

Construcția

Procesul începe devreme.
Cu prima sclipire de conștiință-de-sine, vine și gândul:
"Vai, sunt gol! Gol în bătaia oricărui vânt al adevărului...
Visele mele sunt toate dezgolite,
și ce să facă lumea cu visele mele?"
Și atunci, începe construcția!
Construim un gard înalt
de aproape-adevăr.
Nu e chiar minciună, nu se poate spune, dar e aproape-
adevăr.
Așa, nu ne mai simțim dezgoliți,
dacă rămâne fie și un milimetru
al nostru...
Întâi, gardul este pentru ceilalți,
pentru a ne simți în siguranță.
Apoi, încet-încet, el înaintează în interior,
până ce nu mai știm

unde este gardul,
și unde suntem noi-înșine...
Aproape-adevărul
se confundă cu adevărul, într-un amalgam.
Și, vine și momentul când nu mai știm cine
suntem, și ce vrem...
Deși, întotdeauna, aproape știm!
Doar aproape...
Vestea bună este însă că procesul e
reversibil! Doar să începem să vedem
gardul
pe care singuri l-am construit
și care, de la un timp devine transparent...
De aceea e greu de văzut, doar de aceea!
Pentru că avem
iluzia transparenței...

Solenoid

Orice melodie are acorduri repetitive,
chiar dacă nu întotdeauna
armonice...
Spirale, spirale similare,
deși nu identice
și posibil ascendente,
Acesta e traseul solenoidului
numit viață...
Iar când sarcina electrică
devine excesivă,
intervine o descărcare vitală...
E o poveste ce se repetă
de atâta timp,
încât mă mir că Povestitorul
nu obosește...

Acord

Celor ce visează,
nu le putem cere altceva

decât
să rămână în vis.
Acolo e locul lor teritorial,
și ar fi un păcat să îi mutăm
în altă împărăție...
Dar, sunt și oameni care au cel puțin două cetățenii:
cea a visului, și cea a lumii
zisă reală.
Nici lor nu le putem cere
să se stabilească forțat,
într-una din ele.
Cheia este deci
respectul teritorial.
Și, poate, acordul mutual
de prietenie...
E o mare artă
să realizăm un acord
între noi, oamenii,
ca și între împărățiile
din interiorul fiecăruia.
Suntem atât de diverși,
încât nu putem
supraviețui altfel...

Un fluture

Oare
ce poate fi mai greu,
spuse fluturașul,
scuturându-și aripile ude
de la picătura
în care căzuse
de curând:
să îți strici mereu aripile,
zburând jos,
sau să zbori sus,
cu orice preț,
tăind calea altor fluturași,
și schimbându-le drumul,
doar ca să vezi
și tu o dată, soarele?
Oare ce...

la o pauză! spuse o voce.
Cine spune că
trebuie să zbori mereu?
Și apoi, când vei ajunge
să simți zborul,
sus și jos
nu va mai exista...
Va exista doar acum.

Oricât

Oricât de mari au fost valurile,
chiar și după furtună,
marea rămâne albastră.
Oricâte crengi s-au rupt în vântoase,
chiar și împuținat,
codrul rămâne în picioare. Oricât de multe a
pierdut cel căruia i-a ars o casă, sau mai
multe,
sufletul său i-a rămas,
și i-a rămas și lumina.
De aici, oricine poate porni mai departe.

Concluzie inedită

De fapt, nu există alegeri,
între un drum și altul.
Din simplul motiv,
că nu există nici drumuri!
Ele se nasc
doar sub pașii noștri.
Asta află călătorul,
după un lung voiaj.

Unghiuri de vedere

“Ce punct minuscul și neînsemnat”,
spuse musculița, zburând deasupra
vârfului antenei unui zgârie-nor.

“Ce munte maiestuos, și de neînvins”,
spuse furnica, mișcând din greu
la poalele aceleeași clădiri.
“Ce urâtă și obositoare clădire”,
spuse un om,
intrând și grăbind spre ascensor.
“În sfârșit, casa!”, jubilă un altul, intrând plin de
fericire.
Lucrurile sunt aceleași,
diferă doar felul
cum noi le vedem.
Noi schimbăm lumea,
și nu lumea ne schimbă pe noi. Decât, doar dacă o
lăsăm...

Evoluție

Ce ocean de netrecut!
gândăcelul spunea,
când ghemuit
la marginea picăturii de apă
privea.
Mica lui viață trecu apoi,
și în vârtejul eonilor,
și al tuturor cerurilor
permise lui
se pomeni...
Renăscu antilopă, care,
urmărită de un jaguar,
ajunse cu amar,
la marginea râului rece.
“Ce apă repede, și vijelioasă!
Nici când nu o voi trece.”
Totuși, înotând cu greu,
plină de răni,
izbuti să atingă malul dorit,
apoi muri.
Multe ceruri și timpuri,
trecură în lumea durerii,
până ce ea, ca om reveni,

și, după o cursă grea, și dureroasă,
pe malul verdelui ocean se pomeni.
În spate, moarte și durere,
în față, marea necunoscut, ne-nvins, ce putea, desigur,
însemna,
o moarte și durere, în plus..
“Și, la urma-urmei, dacă moartea și durerea
inevitabile ar fi,
ce rost mai are a te-ntreba?
Și înnot porni.
Povestea nu spune,
dacă el malul a atins,

Însă totuși mai mult contează faptul că a pornit decis.
Poate, în următorul avatar,
ca zeu solar,
oceanul – picătură îi va părea
și lumea toată,
doar un mic
atol coral.

Gând fugar

Primăvară târzie...
Frunzele de mai
Nu sunt aceleași,
Cu muguriide martie.

Cercuri în apă

Nu suntem, din păcate,
Ființe imateriale, a căror trecere,
nu tulbură tabloul lumii.
Suntem eter și suflet,
dar eter cristalizat.
Și, de aceea, geometriile noastre produc cercuri în apă.
Cercuri, cercuri... ce fac să vibreze plantele de apă, malul
și alte geometrii. Cât de frumos vibrează,
nu putem noi totdeauna dirija.
Uneori, e muzică de sfere,
alteori, concert banal.

Totul depinde, desigur, și de claritatea momentană a structurii,
dar și de reflecția undelor în materialul întâlnit.
Și, desigur, apa și celelalte lucruri din mediu,
se reflectă și ele în structură.
Apa udă ireversibil geometria
se lipește de ea,
și îi modulează vibrația.

Geometria, vibrând, modifică structura apei.
Așa stau lucrurile.
Iar pentru ca vibrația
să fie mereu sublimă,
mai e necesar un element: soarele. Care alungă
opacitatea,
usucă apa în exces
și asigură frecvențele dorite.
Însă, uneori, până la soare,
sunt norii...

Trei ținuturi

Fiecare om, cât de sărac ar fi,
trei ținuturi diferite pare-a locui: țara lui "este",
țara lui "ar fi fost",
și țara lui "ar fi".
Între aceste trei ținuturi, prins, încătușat, legănat,
viața i se scurge ciudat,
în căutarea ținutului ultim dat. Unii, mai norocoși,
de la un timp, în unul dintre ele se stabilesc.
Însă, chiar și aceia, uneori,
prin celelalte domenii
mai călătoresc.
Cei care primul îl aleg,
sunt oamenii solizi, vieții ostași,
cei care orișicând un drum își vor găsi,
și floarea vieții o culeg.
Cei din ultimele două-ar fi nebunii, visătorii, și unii
copii.
Așa s-a spus.
Ei par fragili și lesne de clintit,
de vânturile de apus.

Însă, tocmai de-aceea,
precum lui Noe în vechime,
un porumbel în fața lor
mereu plutește,
dreapta cale croind-o-n limpezime.
Însă, și unii, și ceilalți, așa se spune, în ținutul lor nu
pot mereu rămâne. De aceea, viața toată,
călătorie neîncetată se arată.
Până când, oboșiți,
țărmlul ultim îl ating, uimiți,
că acum,
pe toate pot a le cuprinde-odată.

Începuturi

Florile își iau ființa,
din pământul de râme plin.
Ziua, iarăși,
din pântecul de întuneric
al nopții se naște.
Plinul, miraculos,
din gol se izvodește.
Orice început 'nainte are
gestația cu râme, goluri și întuneric. Dar mai apoi,
nimeni nu poate opri
creșterea...
Astfel a fost menit,
și astfel va fi,
întotdeauna.

Uneori

Cuvintele sunt uneori
animale domestice, pe care le dresăm pentru a ne apăra,
de fiarele periculoase numite înțeleșuri. Cuvintele mai
sunt și culori pe care le împrăștiem,
pe o pânză mare, numită viață,
pentru a crea tablourile
care ne plac mai mult.
Și, în sfârșit, ele mai sunt voaluri colorate menite să pună în
vedere adevărurile superficiale,

și să le camufleze pe cele profunde.
Doar uneori...

Legendă

Cândva, fost-au eoni în urmă, sau doar clipe,
Ferici trăiau în Valea cu Luceferi,
Dar din greșeală au pierdut albe aripe,
Și-au fost trimiși în Valea Marii Treceri.

“Vă veți întoarce, li s-a spus, desigur,
Căci dorul vostru noi îl vom purta,
Însă, întâi va trebui să-ndurați frigul,
Și prin iubire-n foc a-l preschimba.

Veți fi priviți cu milă, sau cu teamă,
Și bice veți primi când veți vorbi
De lumea care e a voastră mamă,
Sau, oamenii râzând vă vor privi.

Sau, unii vă vor admira luceferi
Ascunși în inimile voastre aurii,
Dar, fi-va pentru ei doar o privire ,
Ce-aruncă-n joc, cu zâmbet, mici copii.

E greu urcușul, grea e proba voastră,
Că nu-i pe lumea asta chiar nimic.
Mai greu decât a libera aripe,
Din lutu'acesta care-i strâns și mic!

Dar, și răsplata fi-va ca de rege,
Cu ochi și-aripe noi veți merge sus,
Căci e a lumii noastre mare lege
Venirea, ca plecarea-i mai presus.”

Tempora

Sunt zile care te storc
de toate iluziile...
Noroc că nu sunt multe

În caietul timpului.
Sunt nopți care te odihnesc
de toate căderile,
reale sau visate.
Sunt și clipe în care prinzi
puțin praf de licurici.
Însă, toate trec,
asta e marea lege!
Contează însă, care dintre ele
durează mai mult.
Să fie oare clipele?

Riscuri

E un risc, desigur,
să urcăm un munte.
Există atâtea prăpăstii și crevase!
E un risc să navigăm pe întinse oceane. Sunt furtuni, și
balene,
și alți monștri marini!
Risc e și să traversăm o stradă.
Chiar dacă nu avem vreun accident,
tot putem cădea într-o groapă!
Dar, cel mai mare risc este
să ne asumăm răspunderea în lucrurile mici.
Să spunem ceea ce trebuie spus,
să facem ceea ce trebuie făcut,
să acceptăm inconfortul, necunoscutul,
dezamăgirea probabilă...
(E o realitate că oamenii, cel mai mult
se tem de probabil.)
O, da, e un risc mai mare
decît a urca un munte!
Însă, dacă nu urcăm muntele,
Nu vom ști în veci
ce am putea vedea de sus.
Dacă nu traversăm oceanele,
Nu vom cunoaște niciodată țări străine.
Dacă nu traversăm strada,
nu vom putea să ne procurăm
nici măcar necesarul vieții.
Desigur, putem rămîne și închiși

În cămăruța familiară a eului nostru.
Am putea să continuăm doar să facem ce știm mai bine.

Dar atunci, să nu așteptăm
să respirăm aer de înălțimi.
Totul e o alegere, că vrem, sau nu vrem!
Nu te poți afla pe o cărare,
și pe cea opusă.
E o înțelepciune simplă!
Păcat, totuși, că lucrurile
simple în formă,
sunt cele mai complexe în esență!

Simple întrebări

La ce-i bun, cerul, mama mea?
Un copil a întrebat cândva.
Păi, motiv ca să avem vreodată
capul a ni-l ridica.
Dacă n-am avea în sus de ce privi,
tare cenușie viața ne-ar mai fi!
Dar atunci pământul la ce-i bun?
E bine sub tălpi a-l simți,
pentru ca nu cumva,
spre cer privind adeseori,
noi mersul să-l uităm,
voind doar a zbura prin nori.
Dar, dacă o furtună s-ar isca,
la ce-ar fi oare bună ea?
E mult de spus,
dar numai un motiv ți-aș arăta:
e liniștea ce-i va urma.

Daruri

Fiecare clipă e un dar
mereu reînnoit al destinului.
Unele daruri pot părea nepotrivite uneori,
după optica noastră.
Însă, după un timp înțelegem,
că noi suntem cei care nu ne cunoaștem nevoile.

Le confundăm, deseori cu dorințele... Pentru ca un dar să
ne apară
drept ceea ce este,
e necesar să ne "lustruim"
oglinzile din interior.
Și atunci, ele vor reflecta exact realitatea. Chiar și darurile
care ne-au adus durere cândva,
vedem că au avut un rost.
Măcar să înțelegem că acelea,
într-adevăr nu ni se potriveau,
chiar dacă am fost încântați de frumusețe,
și că frumusețea nu e totdeauna congruentă cu bucuria.
E o lecție pe care, toți o picăm la început. (Dacă n-am
pica,
n-am avea de unde ne ridica,
spune o mai nouă înțelepciune.)
Până la urmă,
trebuie doar să învățăm să prețuim. Atât.

Călători

De-o parte, un râu bătrân, măreț și cam hoinar,
Ne-a însoțit din timpuri vechi al vieții car.
De cealaltă, un mic izvor, fragil și iute ca un fum
A început să curgă-n margine de drum.

Ce cale-i de urmat? întreabă călătorul,
De multul mers fiindu-i ostenit piciorul.
De-o iei pe râu, măcar poți naviga în luntre,
De-acum îi știi și coturi, și bulboane multe.

De-o iei pe lâng-izvor, e mai anevoios,
Drumul nu-l știi, și mersu-i tot pe jos.
Însă izvorul are apă limpede, oricum,
De-ți va fi sete oarecând pe drum.

E întrebarea vieții multor călători,
Prinși între vechi și nou adeseori.
Trecutu-nvârte vechi, bogate mori
Și uneori nu-i înțelept să le ignori.

Dar nici prezentul bine nu-i a-l depărta, De teama morilor
ce s-au stricat cândva. E-a vieții mare, clară și grozavă
întrebare, Și doar întrebătorul îi afla-va rezolvare.

Inima

Se ia inima cu grijă,
și se scutură de dureri, dezamăgiri,
neîmpliniri. Se reia manevra,
și pentru frumoase amintiri
(sau, măcar se depozitează temporar într-o oază.)
Se mai scutură bine o dată, pentru că ea are
multe cute sinuoase,
și durerile sunt foarte lipicioase... Apoi, se unge
bine cu iertare, pentru recondiționare.
Și totuși, manevra nu e completă,
până nu se spală bine cu lacrimi,
câteva zile, sau săptămâni, sau luni.
Apoi, ea poate din nou funcționa
la modul util.
Dar cu grijă, întrucât
materialul e fragil.

Maturizare

Râul ajuns la vărsare,
poartă în el inevitabil
amintirea izvorului ce a fost. Copacul secular, cu
frunziș bogat păstrează în cercurile trunchiului,
tânăra sămânță, și lăstarul, și copăcelul...
Chiar și crengile rupte,
și rănilor din coajă...
Ar fi minunat ca izvorul să spele
în curgerea sa, tot nămolul,
iar râul să fie
mereu proaspăt...
Ar fi minunat ca bătrânul pom
să aibă coaja la fel de netedă precum copăcelul...
Însă, oare de ce nu e așa? De ce? Sau, poate că
tocmai asta

vor descoperi,
când vor ajunge la capăt.
Că sunt aceiași, și totuși alții...

Poem prea simplu

După ce ai navigat
pe toate râurile lumii,
E bine să te întorci
la izvorul de-acasă.
După ce ai privit
toate peisajele din alte lumi,
E bine să-ți rămână clar,
cel din fereastra casei tale.
Izvorul tău îți va șopti
toate tainele lumii,
Iar fereastra ta va privi
spre toate lumile posibile.
Asta, dacă vrei să înțelegi...

Existența

Secolele nu i-au fost omului de ajuns, pentru a învăța
să se privească pe sine murind,
spunea un gânditor.
Nu i-au fost de-ajuns,
nici măcar pentru a se privi pe sine trăind, greșind, și
suferind,
zicem și noi.
Și-atunci, la ce bun secolele?
Un fluture învață
la fel de multe într-o zi.
Doar trăind și zburând...

De ce

Pentru a crește o floare,
Trebuie măcar o picătură de apă. Pentru a construi
ceva,
Trebuie măcar o picătură de sudoare. Pentru a da viață
cuiva

Trebuie măcar o picătură de sânge. Când vom înțelege că
în acele momente,
timpul curge cu noi,
iar nu noi curgem prin timp,
Vom înțelege și de ce sunt necesare toate acestea.

Începuturi

Cea mai frumoasă floare,
își are rădăcina
în pământul plin de râme.
Cea mai grozavă nestemată,
își are pornirea
în săruri și noroi.
Cea mai mare bucurie,
își are începutul în umilință și durere. Oare, lumea
cum ar fi,
dacă aceste începuturi nu ar ființa? Oare, lumea cum
ar fi,
dacă altfel de începuturi ar avea? Oare, cu vreun lucru
cunoscut ar semăna?
Oare, noi aceiași ne-am afla?
Desigur, copile aceste lucruri,
vei afla cândva!
Dar, nu exact atunci
când tu vei întreba!
De fapt, numai atunci le vei afla,
când vei descoperi
că le știai deja...

Zi de iarnă

Zi de iarnă.
De sus, se prelinge
Argintiu, în suflete...

Călătoria

*Inspirată de afirmația lui Paul Brunton: "Orice floare
e un filosof"*

Ce greu, și ce avânt!
Spune firul de iarbă
încercând să iasă din pământ.
Viața e plină de pietricele,
zgrunțuri, și durere.
Și, pe deasupra, se pun în calea ta,
atâtea râme, gândăcei...
Nu, hotărât, nu e un loc de soi!
Și-apoi, nimeni nu se mai chinuie așa, 'n neștire!
Încă un hop, și... uluire!
ce-i bulgărele acela mare,
cald de miere?
Dar astă adiere?
Și, ce sunt aste mii
de căpușoare verzi?
Oare să poți
să crezi?
E o poveste oarecum banală,
doar că se-ntâmplă'n orice primăvară!

Mic moment metafizic

Nu există durere,
Doar un gol, lipsa bucuriei...
Și, orice gol poate fi umplut!
Nu există singurătate,
Doar lipsa de claritate a privirii,
ce ar putea descoperi mulțimea...
Nu există plecări, adică, mutări
ireversibile,
ci doar mutări...
În orice loc,
putem ajunge și noi,
chiar dacă mai târziu!
Dar, sigur există Lumina!
Asta, nimeni nu o poate
contesta,
de două mii de ani încoace...

Povești

Toate poveștile încep

cu ” a fost odată” .
Apoi, există o continuare,
și posibil, un sfârșit.
Există și povești
cu sfârșit nedefinit,
întins pe mai multe leghe
de posibilități.
Înșă, foarte rar se întâlnesc povești,
care după ”a fost odată”,
încep din nou cu ”a fost odată” .
Acelea nu sunt simple povești,
ci legende!
Înșă, după cum spuneam,
foarte rar auzim de ele...